

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Romany Vostrejšové a soudců Mgr. Dagmar Javůrkové a JUDr. Ludmily Říhové v právní věci žalobkyň: a/ nezletilé [údaje o účastníkovi] nezletilé [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti žalované : Nemocnice Na Homolce, příspěvková organizace, se sídlem v Praze 5, Roentgenova 2, IČ 000 23 884, [údaje o zástupci], o ochranu osobnosti, o odvolání obou žalobkyň a žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. května 2008 č. j. 34 C 119/2003 – 164,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v odstavci I výroku o věci samé mění tak, že se žaloba, aby žalovaná zaplatila každé žalobkyni částku 150.000 Kč zamítá.
V odstavci II výroku o věci samé se rozsudek soudu prvního stupně potvrzu je.
- II. Žalované se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- III. Žalované se neukládá povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 12.000 Kč na účet Městského soudu v Praze.
- IV. Žalované se neukládá povinnost zaplatit státu náhradu nákladů řízení. Tyto náklady nese stát.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem v odstavci I výroku o věci samé uložil žalované povinnost zaplatit každé z žalobkyň po 150.000 Kč, v odstavci II výroku o věci samé zamítl žalobu, aby žalovaná byla uznána povinnou zaplatit oběma žalobkyním po dalších 4, 850.000 Kč, v odstavci III uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyním na náhradu nákladů řízení po 17.570,50 Kč, v odstavci IV uložil žalované zaplatit České republice na nákladech řízení 19.950 Kč a v odstavci V uložil žalované zaplatit České republice na soudním poplatku z návrhu 12.000 Kč.

Vzhledem, k tomu, že odůvodnění soudu prvního stupně je v části obsahující údaje o tom, čeho se žalobkyně domáhaly a z jakých důvodů a v údajích o tom, jak se ve věci vyjádřil žalovaný poněkud

nepřesné, odvolací soud tyto údaje z obsahu spisu stručně rekapituluje: žalobou doručenou soudu dne 15. září 2003 a doplněnou ohledně skutkového vylíčení věci podáním ze dne 23. 6. 2005 /podaným před prvním jednáním o věci samé/, se žalobkyně domáhaly vydání rozhodnutí, jímž by byla žalované uložena povinnost zaplatit každé z nich nemajetkovou újmu ve výši 5, 000.000 Kč. Tvrdily, že jsou dětmi paní [jméno] [příjmení], která dne 14. listopadu 2001 zemřela v nemocnici Na Homolce. Jejím úmrtí předcházela tento skutkový stav: - dne 16. srpna 2001 byla matka žalobkyň přijata do léčebného zařízení žalovaného v Nemocnici na Homolce v Praze 5 /dále jen Nemocnice, dne 19. srpna 2001 se podrobila operaci - odsátí hematomu, přičemž odsátá tkáň byla odeslána k histologickému vyšetření, toto bylo zpracováno dne 5. září 2001 se závěrem patologa ve zprávě, že, „imunohistologie nutí uvažovat i o možnosti metastázy solidního karcinomu, proto doporučuje bedlivé komplexní vyšetření a v případě negativních nálezů vyčkat dalšího průběhu choroby“ /dále také jen Zpráva/, dne 29. 8. 2001 nemocná přeložena na doléčení zpět do Benešova, v době překladu ještě nebyl k dispozici výsledek histologického vyšetření a výsledek histologického vyšetření nebyl ani následně zaslán ošetřujícímu lékaři do Benešova, hospitalizace v Benešově trvala od 29. 8. 2001 do 5. 9. 2001, kdy byla nemocná propuštěna do domácího ošetření, dne 29. 10. 2001 bylo provedeno plánované kontrolní vyšetření v Nemocnici s negativní neurologickým nálezem, dne 31. 10. 2001 bylo u pacientky zaznamenáno náhlé zhoršení zdravotního stavu, bolesti hlavy, rezistence v tříslech, vyšetřeno CT, prokázány četné metastázy v obou mozkových hemisférách a na rgt plic tumorózní útvar velikosti 6 x 7 cm se závěrem vyšetření: mnohočetné metastázy v mozku při primárním tumoru plic, doplněno sonografické vyšetření břicha, které odhalilo mnohočetný metastastický proces jater a ložisko nejasné etiologie v levé ledvině, dne 6. 11. 2001 přijata do Nemocnice, dne 7. 11. 2001 zde provedena extirpace podkožní metastázy, histologicky určen anaplastický karcinom, vyšetření hCG upřesnilo diagnózu choriokarcinomu. Po konsiliu dne 11. 11. 2001 přeložena dne 12. 11. 2001 na jednotku intenzivní péče FN Motol, zde pro známky otoku mozku zahájena adekvátní antiedematozní léčba a plánovaná chemoterapie již nebyla realizována. Dne 14. 11. 2001 matka nezletilých žalobkyň umírá. Pochybení žalované Nemocnice spatřovaly nezletilé žalobkyně v nepřiměřeně dlouho trvajícím histologickým vyšetření tkání odebraných v srpnu 2001, v tom, že žalovaný nepostupoval podle doporučení patologa obsaženého ve zprávě z 5. 9. 2001, který doporučoval komplexní vyšetření, měly za to, že mohlo dojít k vyléčení zemřelé či k významnému prodloužení délky života. Neoprávněný zásah do svých osobních práv spatřovaly především v zásahu do práva na rodinný život spolu se zemřelou matkou. Měly za to, že v důsledku dobrého zdravotního stavu jejich matky před léčením u žalované byla její šance na přežití vysoká, u žalobkyň nastala emocionální újma spočívající v psychickém otřesu nad neočekávaným úmrtím nejbližší osoby, v prožívání následného smutku nad úmrtím a v prožívání smutku nad nepřítomností zemřelé. Tvrdily, že za situace, kdy lékaři Nemocnice předpokládaly, že stav jejich matky spěje k úmrtí, měly tuto skutečnost předložit žalovaným tak, aby jim bylo umožněno se s matkou důstojně rozloučit. Soud prvního stupně po zhodnocení jím provedených listinných důkazů dospěl k závěru, že žalovaná sice porušila osobnostní práva žalobkyň, narušila možnost rozvíjení vztahů žalobkyň s matkou, byť v závěrečné fázi jejího života, nepřisvědčil však tvrzení žalobkyň, že by zavinila smrt jejich matky. Z důkazů znaleckými posudky nezjistil, že by následná smrt matky žalobkyň byla jednoznačně v příčinné souvislosti s pochybením žalované Nemocnice, spočívající v tom, že neseznámila s histologickým nálezem pacientku a jejího ošetřujícího lékaře v Benešově. Dovodil, že došlo k zásahu do osobnostních práv žalobkyň tím, že nemohly být seznámeny matkou se zdravotním stavem, s výhledem jejího léčení, s možností jejího blízkého úmrtí, a tomuto stavu nemohly být přizpůsobeny vztahy mezi žalobkyněmi a jejich matkou. Shledal, že rodinné vztahy žalobkyň s matkou byly velmi pozitivní, a proto shledal i důvod pro přiznání nemajetkové újmy podle ust. § 13 odst. 2 obč. zák. ve výši pro každou ze žalobkyň 150.000 Kč, když jen jako velmi přibližné vodítko použil ustanovení § 444 odst. 3 písm. b/ obč. zák., dle kterého za škodu usmrcením náleží pozůstalým jednorázové odškodnění a to 240.000 Kč každému dítěti. Zdůraznil, že žalovaná Nemocnice sice nezavinila smrt matky žalobkyň, ale, „jen“ znemožnila důstojné rozloučení

s nejbližším. Výrok o nákladech řízení odůvodnil ust. § 142 odst. 3 o.s.ř., podle kterého i když měl účastník ve věci úspěch jen částečný, může mu soud přiznat plnou náhradu řízení, záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na úvaze soudu. Výrok povinnosti žalované zaplatit soudní poplatek odůvodnil § 2 odst. 3 zák. č. 549/01991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších přepisů.

Proti uvedenému rozsudku podali odvolání obě žalobkyně i žalovaná. Odvolání žalobekyň směřovalo proti zamítavým výrokům o věci samé. Odvolání žalované směřovalo proti vyhovujícímu výroku o věci samé.

Žalobkyně v odvolání namítaly, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou nesprávná a na základě nich soud prvního stupně dospěl i k nesprávnému právnímu závěru. Jednak vytýkaly soudu prvního stupně nesprávný závěr, podle kterého tento soud neshledal příčinnou souvislost mezi jednáním žalované a úmrtím matky žalobekyň a zdůraznily, že pokud by byla v okamžiku prvního zjištění příznaku onemocnění zahájena odpovídající léčba, mohlo by dojít k významnému prodloužení života zemřelé matky, což potvrzoval znalecký posudek předložený žalobkyněmi. Vytýkaly soudu, že svůj závěr založil na shodě s revizním znaleckým posudkem vypracovaným prof. Jurgou, který je v podané podobě nepoužitelný a tedy i nehodnotitelný. Zdůraznily, že stanovení výše peněžité satisfakce s použitím ust. § 444 odst. 2 obč. zák. jako „vodítka“ je pro danou věc nepřipadná. Konečně namítaly, že za situace, kdy byly obě žalobkyně připraveny o možnost přijmout umírání své matky, pak došlo k významnému zásahu do jejich osobnostních práv, které si ponesou po celý život. Za uvedené situace se jim výše peněžitého nároku 150.000 Kč jeví jeho nepřiměřeně nízká, a to s přihlédnutím k intenzitě a následkům zásahu, i s přihlédnutím k chování žalované, které se za pochybení ani neomluvila. Navrhly, aby soud přiznal každé ze žalobekyň nemajetkovou újmu ve výši 1, 000.000 Kč.

Žalovaná v odvolání vytýkala soudu prvního stupně, že dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním i k nesprávnému právnímu posouzení věci. K závěru soudu o tom, že žalovaná „znemožnila důstojné rozloučení s nejbližším“ resp. že v důsledku tvrzeného protiprávního jednání žalované nemohly být žalobkyně seznámeny se zdravotním stavem své matky, s výhledem jejího léčení a s možností blízkého úmrtí namítla, že tento závěr soudu prvního stupně je v rozporu jednak se závěrem tohoto soudu o tom, že i dříve nasazená masivní chemoterapie by pravděpodobně naopak zhoršila zdravotní stav matky žalobekyň, jednak je v rozporu s obecnou zkušeností, že tříleté dítě může být jen ztěží připravováno na smrt své matky, a je v rozporu i se závěry vyplývajícími z výpovědi svědka [jméno] [příjmení], otce žalobekyň a bývalého manžela zemřelé, který vypověděl, že v době, kdy již on sám, i nemocnice v Benešově věděli, že matka žalobekyň má zhoubné nádory, tuto skutečnost dětem nesdělil a příčinu smrti matky jim nesdělil ani po jejím úmrtí. Považovala proto za vyloučené, že by nepřipravenost žalobekyň na smrt matky byla v příčinné souvislosti s /protiprávním/ jednáním žalované. Dále poukázala na závěry znaleckých posudků, podle kterých byl v daném případě postup žalované lege artis, a proto považovala za chybný skutkový závěr soudu prvního stupně o tom, že nereagování žalované na histologický závěr ze dne 5. 9. 2001, lze jednoznačně hodnotit jako pochybení“. Dodal, že posouzení správnosti či pochybení při poskytování zdravotní péče je otázkou odbornou a pokud chtěl soud zaujmout k této otázce stanovisko, pak měl vzít v úvahu i zcela jednoznačný závěr čelného odborníka v daném odvětví prof. MUDr. Jiřího Zámečníka a závěr revizního znaleckého posudku vypracovaného prof. MUDr. Ludovítem Jurgou, které se shodují, že vzhledem ke klinickému obrazu mozkového krvácení, byly diagnostické i léčebné postupy žalované zcela lege artis. Tyto závěry posudků však soud ponechal bez povšimnutí a vytvořil si bez jasné argumentace proč se od odborných závěrů odlišuje, vlastní /odbornými znalostmi nepodložený/ závěr, právě opačný. Navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek ve vyhovující části změnil tak, že se žaloba zamítá.

Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které ho vydání předcházelo, a to dle ust. § 212 a § 212a odst. 1, 2, 3 a 5 o.s.ř. a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobekyň není důvodné a odvolání žalované je důvodné.

K odvolací námitce žalované, že soud prvního stupně řádně nepřihlédl k závěrům učiněným ze znaleckých posudků odvolací soud uvádí pro přehlednost následující:

1/ - z důkazu odborným stanoviskem Centra pro trofoblastickou nemoc /CTN/ v ČR, které k prokázání svých tvrzení předložily žalované, bylo zjištěno, že když pacientka [příjmení] přišla dne 14. 8. 2001 s prvními příznaky choroby do nemocnice v Benešově, bylo její onemocnění již v takovém stadiu, že podle výše citovaných zkušeností CTN dnešní léčebné možnosti nemohly nemocnou zachránit ani podstatně prodloužit její život po aplikaci chemoterapie, i kdyby začala po datu 5. 9. 2001, t.j. cca měsíc po prvním ataku choroby, vzhledem k rezistenci by nemohla odvrátit fatální průběh onemocnění. Navíc chemoterapie /jak navrhl doc. Rob/ by mohla způsobit akutní edém mozku, kterému nemocná /i bez aplikace chemoterapie/ nakonec podlehla.

2/ Ze závěru znaleckého posudku prof. Klenery, nařízeného soudem prvního stupně vyplývá, že ani stanovení diagnózy v době první hospitalizace v nemocnici by nezvrátilo infausný průběh onemocnění. Možné prodloužení života pacientky po nasazení chemoterapie /je pouze na úrovni spekulativní, účinnost chemoterapie je limitována nejen histologickým typem choriokarcinomu, ale také velikostí celkové nádorové masy, která byla u nemocné mimořádně objemná. V optimálním případě by mohlo být dosaženo nejvýše několikátýdenního zlepšení při současném zhoršení kvality života, pramenící z nežádoucích účinků intenzivní chemoterapie/.

3/ Žalobkyně k závěru posudku prof. Klenery navrhly důkaz jimi předloženým zdravotním posudkem vyhotoveným prof. Zámečnickem, z něhož vyplývá, že pacientce s onemocněním choriokarcinomem, jediné ložisko v mozku, chirurgicky odstraněné, nebyla poskytnuta zdravotní péče lege artis, což znamenalo podle patologů pečlivé vyšetření a sledování, a tím jí byla vzata šance na možnost vyléčení, nebo přežití v řádu měsíců i let a tak prodloužení života. Vzhledem k tomu, že pacientka nebyla léčena, znamenalo to nejen výrazné snížení kvality života nejméně po dobu 6 týdnů zbytku života, kdy byla stížena bolestmi hlavy a stavby, které si nemocná neuměla vysvětlit ve slepé důvěře ve zdravotnickou péči, a z toho důvodu musela prožívat psychickou újmu v podobě obav, úzkosti a strachu. Pokud by byla bývala včas diagnostikována, bylo možno přistoupit i ke zmírnění těchto obtíží, které zažila zcela zbytečně v důsledku toho, že nebyla poskytnuta zdravotní péče lege artis. Odvolací soud k tomuto závěru poznamenává, že tento závěr se spíše vztahuje k prožívání posledních dnů života samotnou zemřelou, a nezabývá se otázkou, která je ve sporu řešena.

4/ prof. Klenery po prostudování znaleckého posudku prof. Zámečnicka uvedl, že nenalezl žádné důvody své původní závěry měnit.

5/ z vyjádření MUDr. [jméno] [příjmení] vedoucího celostátního Centra pro trofoblastickou nemoc ke znaleckému posudku MUDr. Zámečnicka vyplývá, že i za situace, podle které by byla přesná diagnóza choriokarcinomu stanovena v době první hospitalizace v Nemocnici, pravděpodobnost vyléčení by byla nulová pro fakta, které MUDr. Zámečnick podrobně ve vyjádření uvedl.

Odvolací soud se shoduje se zjištěním soudu prvního stupně učiněným ze závěru znaleckého posudku MUDr. Pavla Klenery, že po doručení histologického vyšetření dodaného dne 5. 9. 2001 z provedeného odběru dne 20. 8. 2001 nebyl informován ošetřující lékař zemřelé v nemocnici v Benešově ani nebyla nemocná pozvána ke komplexnímu vyšetření, a že se závěrem vyšetření nebyla seznámena ani pacientka. Žalobkyně však tvrdily, že neoprávněný zásah do svých osobnostních práv spatřují v tom, v důsledku neseznámení jejich matky s histologickou zprávou, bylo zasaženo do jejich osobnostních práv spočívajících v možnosti se rozloučit s těžce nemocnou matkou s vidinou jejího možného úmrtí, a přizpůsobit rodinné vztahy tomuto faktu. I když odvolací soud považuje jednání žalované spočívající v nezaslání histologického vyšetření ošetřující lékařce či nemocnici v Benešově za jisté pochybení, nedovozuje však jakoukoliv příčinnou souvislost mezi tímto pochybením, ve kterém žalobkyně spatřují neoprávněný zásah do osobnostních práv a újmu na těchto právech vzniklou. V této souvislosti považuje odvolací soud za nezbytné vytknout soudu prvního stupně, že neučinil žádná skutková zjištění z výslechu svědka

- otce žalobkyně, přesto, že tento důkaz provedl. Odvolací soud má však za to, že matka ještě za svého života by poté, i kdyby měla možnost se seznámit se svým nepříznivým histologickým nálezem / 5. 9. 2001 by nepochybně nezatěžovala své děti útlého věku tímto svým vážným zdravotním stavem, a nepochybně by jim nevysvětlovala, že její onemocnění může končit smrtí a rozloučila se s nimi. Takové jednání by bylo výrazně psychicky náročné i ve vztahu dvou dospělých lidí, natož ve vztahu matky k dětem takto útlého věku.

Z provedeního dokazování listinami pak vyplývá, že ani k dalšímu pochybení, které žalobkyně žalované vytýkají, a v němž spatřují další neoprávněný zásah do svých osobnostních práv, a sice že histologický rozbor byl proveden opožděně, na straně žalované nedošlo. Provedení rozboru bylo kvalitativně náročné a bylo provedeno v přiměřené lhůtě, jak vyplývá z provedeního dokazování. Z vyhodnocení důkazů vyplývá, že průběh onemocnění a jeho vyústění ve smrt pacientky bylo vzhledem k současným lékařským poznatkům v případě pacientky označeno jako nevratné, takže otázkou zůstává, zda v případě, kdy by byla zahájena chemoterapie již po datu provedení histologického závěru, by došlo k prodloužení života pacientky a je třeba vzít i v úvahu jaká by byla kvalita tohoto života. Při těchto úvahách odvolací soud zvažoval průběh onemocnění a vzal zřetel na to, že po provedení zákroku Na Homolce dne 19. 8. 2001 byla pacientka dne 29. 8. 2001 přeložena na doléčení do Benešova, kde byla hospitalizována do 5. 9. 2001 a ve stabilizovaném stavu propuštěna do domácího ošetření, přičemž hodnoty laboratorních vyšetření byly normální a rovněž tak fyzikální nález. Z uvedeného vyplývá, že od 5. 9. 2001 do 3. 11. 2001 byla matka nezletilých doma s rodinou, mohla s dětmi jakkoliv komunikovat, neměla výrazné zdravotní problémy. Nelze tedy klást k tíži žalované, že nezasláním histologické zprávy ze dne 5. 9. 2001 či nesdělením jejího obsahu samotné pacientce by jednala protiprávně. Nelze totiž důvodně předpokládat, že by v době, kdy byla matka děti s nimi doma v rodině a bez potíží / 5. 9. 2001 – 3. 11. 2001 by snad přistoupila k tomu, aby děti seznamovala se svým, ještě nikterak potvrzeným, snad závažným zdravotním stavem, a dokonce je připravovala i na možnost jejího úmrtí. Až dne 3. 11. 2001 došlo k prudkému zhoršení zdravotního stavu a následně i přes snahu lékařů vedoucího ke smrti pacientky. Ze závěru zdravotního posudku prof. Zámečnicka, který se liší ve svém závěru od ostatních lékařských posudků, případně zpráv v tom, že vyslovuje závěr, že v případě, že by byla v září 2001 zahájena léčba odpovídajícím způsobem /intenzivní vysokodávková chemoterapie plus radioterapie/, pak by to mohlo znamenat šanci na úplné vyléčení nebo na přežití v řádu několika měsíců i let, je tento závěr je podán pouze jako hypotetický. Pokud pak odvolatelky na tento závěr poukazují, pak jejich tvrzení si odporuje, neboť neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně spatřují nikoli v jednání žalované, která neposkytla jejich matce takovou péči, aby přežila po delší dobu, ale vytýkají žalované jednání, kterým žalovaná znemožnila matce nezletilých očekávající skona, se s dětmi rozloučit a děti na tuto situaci osobně připravit.

Předpokladem úspěšného uplatnění práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávněnému zásahu a jednak to, že tento zásah byl objektivně způsobilý přivodit újmu na právech chráněných ust. § 11 a násl. obč. zák. Obě náležitosti musí být splněny, aby vznikl právní vztah, jehož obsahem je právo domáhat se ochrany podle ust. § 11 obč. zák. a povinnost soudem uložené sankce snášet.

Odvolací soud na rozdíl od soudu prvního stupně neshledal ve shora popsaném jednání žalované neoprávněný zásah do osobnostních práv žalobkyně, konkrétně do práva na soukromí zahrnující i právo důstojně se rozloučit se svojí matkou, a proto ani není namístě již uvažovat o možné odpovědnosti žalované za tento tvrzený neoprávněný zásah.

Z uvedeného důvodu proto odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v odstavci I výroku o věci samé k odvolání žalované změnil podle § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. tak, že žalobu zamítl, a v další části tohoto výroku o věci samé k odvolání žalobkyně rozsudek jako věcně správný podle § 219 o.s.ř. potvrdil. O nákladech odvolacího řízení rozhodoval odvolací soud podle § 224 odst. 2 o.s.ř. a aplikoval ust. § 150 o.s.ř. I když žalovaná měla ve věci úspěch, soud jí právo na náhradu nákladů řízení z důvodů hodných zvláštního zřetele nepřiznal. Tyto důvody odvolací soud spatřuje

v okolnostech případu shora v odůvodnění podrobně popsanych, ke kterým se ještě přidává další výjimečná okolnost, a sice že obě žalobkyně jsou nezletilé, a nebylo by spravedlivé požadovat na jejich otci, aby po tragické události v rodině ještě snižoval její životní úroveň placením nákladů řízení žalované. Výrok o nákladech řízení státu uvedený v odst. IV napadeného rozsudku byl podle ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. změněn a byl aplikován § 148 odst. 1 o.s.ř. s tím, že by sice náklady státu měly hradit žalované, ale tyto byly osvobozeny od soudních poplatků. Výrok o zaplacení soudního poplatku uvedený v odst. V. výroku napadeného rozsudku byl podle ust. § 220 odst. 1 písm. a/ o.s.ř. změněn a byl aplikován § 148 odst. 1 o.s.ř. ze stejného důvodu, jak je uvedeno v předchozí větě.

Poučení:

Proti části výroku v odstavci I tohoto rozsudku, jímž byl změněn rozsudek soudu prvního stupně, je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky do dvou měsíců ode dne doručení rozsudku prostřednictvím soudu prvního stupně

Proti části výroku v odstavci I tohoto rozsudku, jímž byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně není přípustné dovolání, ledaže k dovolání podaném do dvou měsíců ode dne doručení rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky, prostřednictvím soudu prvního stupně, dospěje dovolací soud k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Praha 26. ledna 2010

JUDr. Romana Vostrejšová
předsedkyně senátu